

Sygn. akt: *IC 811/21*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy Szczecin–Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Kuryłas

Protokolant : sekretarz sądowy Kamila Żebryk

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2022 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko A. L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. L. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 2.316 zł (dwóch tysięcy trzystu szesnastu złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości

14 % rocznie, nie więcej jednak niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 5 listopada 2019 roku do dnia zapłaty ,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.117 zł (jednego tysiąca stu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Sygn. akt: *IC 811/21*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 lipca 2021 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. , reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanej A. L. kwoty 2.316 zł z odsetkami umownymi w wysokości 14 % rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie , liczonymi od dnia 5 listopada 2019 roku do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zwrot kosztów sądowych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową za pełnomocnictwo według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu powódka podała, że wierzytelność dochodzona od pozwanej wynika z umowy pożyczki, którą A. L. zawarła z nią na odległość za pośrednictwem serwisu internetowego, którego właścicielem jest powódka.

Wskazała, że udzielając pożyczki dopełniła wszystkich warunków wymaganych ustawą o kredycie konsumenckim, a pozwana zaakceptowała warunki umowy i regulamin przewidujące, że za udzielone pożyczki pobierane są opłaty.

Tytułem wyjaśnienia wskazała, że strona internetowa powódki stworzona jest w taki sposób, że pozwana może zaznaczyć kwotę pożyczki, okres na jaki chce ją wziąć i system wylicza automatycznie jaka kwota będzie w sumie do zwrotu. Nie ma zatem możliwości, aby pozwana działała pod wpływem błędu. Wysokość opłaty za udzielenie pożyczki była uzależniona od okresu, na który została udzielona pożyczka i kwoty pożyczki.

Pozwana nie wywiązała się z zobowiązania wynikającego z umowy. Tym samym powódce zgodnie z zawartym kontraktem należą się, poza kwotą kapitału pożyczki, również odsetki umowne naliczane w wysokości 14 % rocznie.

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, kwestionując roszczenie tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwana zakwestionowała okoliczność zawarcia umowy na warunkach wskazanych przez powódkę. Wreszcie zakwestionowała opłaty poza odsetkowe przewidziane w samej umowie pożyczki.

W dalszych pismach strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 12 stycznia 2019 roku, za pośrednictwem serwisu internetowego (...), A. L. udzieliła w drodze elektronicznego dokumentu pełnomocnictwa pozwanej – (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. do zawarcia w jej imieniu (...) w formie elektronicznej oraz podpisania jej przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego.

Dowód:

- pełnomocnictwo z dn. 12.01.2019 r. – k. 10, (płyta CD).

A. L. na podstawie wniosku o udzielenie pożyczki z dnia 12 stycznia 2019 roku, złożonego o godzinie 10:53:36 w dniu 12 stycznia 2019 roku, za pośrednictwem serwisu internetowego (...) zawarła z pozwaną - (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. (...). Zgodnie z § 1 ust. 2 i 3 Umowy – Regulamin stanowi integralną część Umowy, a zawarte w nim definicje mają tożsame znaczenie w umowie (...). Pożyczkodawca potwierdził, że zgodnie z treścią Umowy (...) po dokonaniu weryfikacji pożyczkobiorcy, w oparciu o tabelę, będzie udzielał pożyczkobiorcy wnioskowanych przez pożyczkobiorcę pożyczek, poprzez przelew kwoty pożyczki, na wskazane przez pożyczkobiorcę konto bankowe. Ponadto, zgodnie z postanowieniem § 2 ust. 6 Umowy – dokument pełnomocnictwa oraz umowa ramowa są przesyłane pożyczkobiorcy (pozwanej) w formie elektronicznej przed zawarciem umowy ramowej na trwałym nośniku i wymagają potwierdzenia opłatą rejestracyjną.

Zgodnie z § 1 ust. 3 Regulaminu – operatorem strony (...) jest powodowa Spółka – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.. Natomiast zgodnie z warunkami przyznawania pożyczek – warunkiem zawarcia umowy pożyczki jest dokonanie przez pożyczkobiorcę rejestracji na stronie internetowej oraz założenie własnego konta internetowego (§ 4 ust. 1).

Po dokonaniu rejestracji na stronie www, pożyczkobiorca jest zobowiązany do dokonania przelewu z rachunku bankowego pożyczkobiorcy na rachunek bankowy pożyczkodawcy kwoty 0,01 zł tytułem opłaty rejestracyjnej, która następnie jest w terminie 14 dni od daty wpływu opłaty zwracana na rachunek pożyczkobiorcy (§4 ust. 5).

Na mocy powyższej Umowy (...) pożyczki, A. L. w dniu 12 stycznia 2019 roku zarejestrowała się w serwisie internetowym należącym do powódki (...) spółki z o.o. z siedzibą w K., uiszczając opłatę rejestracyjną ze swojego konta o numerze (...) w wysokości 0,01 zł. W tytule przelewu wskazała, że „potwierdza udzielenie pełnomocnictwa nr (...) - (...) dla (...) spółki z o.o. do zawarcia umowy ramowej, którą zaakceptowała”.

W dniu 4 października 2019 roku pozwana A. L. zaciągnęła pożyczkę za pośrednictwem serwisu (...) w wysokości 3.000 zł. Kwota została przelana pozwanej A. L. przez powódkę Spółkę (...) spółkę z o.o. z siedzibą w K. w dniu 4

października 2019 roku. W tytule przelewu wskazano, że kwota ta wypłacona jest tytułem „wypłaty pożyczki okres 30 dni, PESEL (...), wniosek z 2019-10-04, klient (...)- (...)”.

We wniosku A. L. wskazała swój numer pesel – (...).

Pożyczka z dnia 4 października 2019 roku była kolejną pożyczką zawartą przez pozwaną z powodową spółkę. Poprzednie pożyczki zostały przez nią spłacone w całości i były zawierane również na podstawie umowy ramowej pożyczki z dnia 12 stycznia 2019 roku.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu kapitału, potwierdzenie uiszczenia opłaty rejestracyjnej, regulamin promocji „pożyczaj taniej”, umowa ramowa pożyczki, regulamin udzielania pożyczek, formularz informacyjny., wniosek złożony przez pozwaną – k. 10 (płyta CD).

Zgodnie z formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego całkowita kwota kredytu (suma wszystkich środków udostępnionych pozwanej A. L. określona została na kwotę 3.000 zł. Umowa została zawarta na okres 30 dni. Całkowita kwota kredytu do zapłaty przez pozwaną została określona w wysokości 3.780 zł (warunki standardowe), a w warunkach promocyjnych – w wysokości 3.660 zł. Opłata za udzielenie pożyczki wyniosła 780 zł (w warunkach standardowych), a w warunkach promocyjnych 660 zł, zaś rzeczywista stopa oprocentowania ((...)) przy warunkach standardowych określona została w wysokości 1564.08 %, a w warunkach promocyjnych – 1023.86 %.

Termin zwrotu pożyczki upłynął w dniu 3 listopada 2019 roku.

Dowód:

- formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k. 10 (płyta CD).

Pismem z dnia 25 listopada 2019 roku powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wezwała A. L. do zapłaty kwoty 3.533,57 zł w terminie do dnia 10 grudnia 2019 roku. Na dochodzoną kwotę złożyła się kwota wypłaconego kapitału, opłata za udzielenie pożyczki oraz odsetki liczone do dnia 10 grudnia 2019 roku.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty – k. 10 (płyta CD).

Pozwana A. L. do dnia wniesienia pozwu spłaciła część pożyczki w łącznej kwocie 1.464 zł.

Dowód:

- potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 3.11.2019 r. (na kwotę 276 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 9.12.2019 r. (na kwotę 147 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 9.02.2020 r. (na kwotę 147 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 8.04.2020 r. (na kwotę 147 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 8.05.2020 r. (na kwotę 50 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 9.06.2020 r. (na kwotę 100 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 12.03.2020 r. (na kwotę 147 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 8.10.2020 r. (na kwotę 200 zł), potwierdzenie częściowej spłaty z dn. 8.12.2020 r. (na kwotę 250 zł), email pozwanej z dnia 16 listopada 2019 roku, oraz z dnia 6 stycznia 2020 roku – k. 41 (płyta CD).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powódka (...) spółka z o.o. z siedzibą w K. dochodziła od strony pozwanej A. L. zapłaty kwoty 2.316 zł z odsetkami umownymi w wysokości 14 % rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 5 listopada 2019 roku do dnia zapłaty.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, przedłożonych przez stronę powodową. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne, jasne i obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości.

Zgłoszone w sprawie roszczenie oparte zostało na treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083), zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, której kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi w zw. z art. 720 § 1 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Nie budzi bowiem wątpliwości Sądu, że A. L. w dacie zawarcia umowy pożyczki była konsumentem w rozumieniu art. 22⁽¹⁾ k.c. Zgodnie bowiem z jego treścią, konsumentem jest osoba fizyczna dokonująca z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Jednocześnie powyższe wynika z treści samej umowy pożyczki łączącej strony, gdyż jak czytamy w § 3 ust. 1 lit. a Regulaminu (...), przed zawarciem umowy pożyczki pożyczkobiorca oświadczył m.in., że jest konsumentem w rozumieniu zapisów kodeksu cywilnego.

W związku z powyższym, w sprawie zastosowanie znalazły powołane wyżej przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) oraz przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy pożyczki, a więc art. 720-724 k.c.

Pozwana, broniąc się w niniejszym procesie, podniosła zarzuty niewykazania roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości, w tym okoliczności zawarcia samej umowy pożyczki na warunkach określonych przez powódkę oraz zastosowania w umowie klauzul niedozwolonych, zwłaszcza w kontekście opłaty za udzielenie pożyczki.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że koniecznym warunkiem uzyskania przez stronę powodową orzeczenia sądowego uwzględniającego zgłoszone w postępowaniu cywilnym roszczenia jest udowodnienie faktów prawotwórczych dotyczących podnoszonych twierdzeń. Jest to ogólna zasada prawa cywilnego zawarta w treści art. 6 k.c.

Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach postępowania, zaś ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, należy uznać twierdzenia pozwanej za bezzasadne.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynika, że pozwana A. L. w dniu 4 października 2019 roku zawarła z powódką (...) spółką z o.o. z siedzibą w K. umowę pożyczki, w konsekwencji czego otrzymała od powódki kwotę 3.000 zł przelewem bankowym (k. 10 płyta CD). Powyższe potwierdzają dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w postaci choćby wniosku pożyczkowego, czy też potwierdzenia dokonania transakcji rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł (k. 10 płyta CD). O powyższym świadczą również pozostałe dokumenty złożone przez powódkę w postaci umowy ramowej pożyczki, regulaminu, tabeli opłat oraz formularza informacyjnego. Z dokumentów tych jednoznacznie wynika, że powódka chcąc zaciągnąć zobowiązanie u strony powodowej zarejestrowała się w serwisie internetowym (...), wypełniła stosowny formularz oraz uiściła opłatę rejestracyjną posługując się swoim prywatnym kontem. W tytule przelewu pozwana wskazała także swój numer pesel oraz oświadczyła jednocześnie, że potwierdza

i akceptuje warunki umowy zawartej z powódką oraz potwierdza udzielenie pełnomocnictwa do zawarcia umowy ramowej pożyczki.

Po spełnieniu tych warunków pozwana przed zawarciem spornej umowy z dnia 4 października 2019 roku zawarła z powódką wcześniej co najmniej kilka innych umów pożyczek, które następnie terminowo spłacała.

Natomiast w dniu 4 października 2019 roku za pośrednictwem strony internetowej powódki (...) pozwana złożyła ponowny wniosek o udzielenie kolejnej pożyczki w wysokości 3.000 zł na okres 30 dni. Wniosek ten dotyczył spornej w niniejszej sprawie pożyczki. Pozwana знаła już procedurę, jaka panowała u powódki i zdecydowała się zawrzeć kolejną umowę.

Powódka po weryfikacji wniosku wypłaciła jej wnioskowaną kwotę 3.000 zł, na co przedłożyła stosowne dokumenty.

W tym miejscu należy wskazać, że do ważności umowy pożyczki, jaka wiązała strony, nie była wymagana forma pisemna, co wynika z treści przepisu art. 29 ust. 1 wskazanej ustawy, zgodnie z którym umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Z przepisu tego nie wynika zatem, że forma pisemna została zastrzeżona pod rygorem nieważności, a zatem należało przyjąć, że zastrzeżenie formy pisemnej, zgodnie z przepisem art. 73 § 1 k.c. zostało zastrzeżone jedynie pod rygorem dowodowym (wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2017 roku II Ca 2448/17 legalis 2052181).

W takiej sytuacji do wykazania, że doszło do zawarcia umowy pożyczki wystarczy przedłożenie umowy na innym trwałym nośniku w postaci elektronicznej (wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 14 maja 2019 roku II Ca 180/19 legalis 2159273). W takim bowiem wypadku przyjmuje się, że umowa została zawarta i potwierdzona w sposób prawidłowy.

W ramach postępowania Sąd ustalił, że strony zawarły umowę pożyczki w formie elektronicznej, albowiem pozwanej został przesłany formularz informacyjny do umowy wygenerowany w pliku pdf, który zawierał wszystkie informacje związane z warunkami umowy pożyczki, a dane te następnie zostały zawarte w ramowej umowie pożyczki i umowie pożyczki. Podkreślenia wymaga, że przedstawione przez powódkę dokumenty bankowe – dokumenty elektroniczne nie wymagają ani pieczętki ani podpisu. Każdy dokument generowany elektronicznie stanowi ekwiwalent dokumentu podpisanego własnoręcznie. Podpisana umowa ramowa została złożona przez powódkę w formie elektronicznej i podpisana została w oparciu o udzielone przez pozwaną pełnomocnictwo. Na dokumentach dodatkowo widnieją dane pozwanej A. L. m.in. numer jej PESEL, adres zamieszkania czy numer dowodu osobistego – co tylko uprawdopodobnia fakt, że pozwana dobrowolnie podała powódce swoje dane osobowe celem zaciągnięcia zobowiązania.

W ocenie Sądu pożyczkodawca nie mógł uzyskać danych pozwanych w inny sposób, jak od samej pozwanej. Nadto sama zaś umowa doszła do realizacji w momencie przekazania przez powódkę pozwanej kwoty pożyczki.

Pożyczkodawca wywiązał się zatem ze swojego obowiązku i w dniu 4 października 2019 roku przelał na rachunek bankowy pozwanej kwotę 3.000 zł, na dowód czego przedłożono do akt potwierdzenie transakcji. Natomiast pozwana nie wykonała swojego obowiązku i nie spłaciła pożyczki w całości, a jedynie w części, tj. w kwocie 1.464 zł.

Odnosząc się do kwestii istnienia samej umowy pożyczki i jej zawarcia na warunkach określonych przez powódkę należy końcowo wskazać, że pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu przeciwnego na okoliczność potwierdzenia jej twierdzeń, że rzeczony pożyczki z dnia 4 października 2019 roku nie zawierała. Zdaniem Sądu logicznym w takiej sytuacji byłoby choćby zawiadomienie odpowiednich organów ścigania o fakcie posłużenia się jej danymi osobowymi i zawarcia przy ich użyciu takiej umowy z pokrzywdzeniem pozwanej. Pozwana nie podnosiła takiej okoliczności. Wreszcie należy wskazać, że z przedłożonych przez powódkę dokumentów wynika, że sama powódka starała się spłacić rzeczony umowę i z tego tytułu w okresie od 3 listopada 2019 roku do 8 grudnia 2020 roku dokonała 9 wpłat na łączną kwotę 1.464 zł.

Co więcej, pozwana już po zawarciu umowy zwracała się do powódki o rozłożenie zadłużenia z tytułu tejże umowy na raty. Wreszcie pozwana nie zaprzeczyła, aby rachunek o numerze (...) nie należał do niej, a w konsekwencji - aby kwota kapitału w wysokości 3.000 zł w dniu 4 października 2019 roku została wypłacona innej aniżeli pozwana osobie.

Z powyższych względów w ocenie Sądu pomiędzy stronami doszło zatem do zawarcia ważnej umowy pożyczki.

Zatem przy uwzględnieniu warunków umowy pożyczki, niewątpliwym było, że kwota pożyczki nie została całkowicie spłacona, a zatem roszczenie o zwrot kwoty pożyczki było roszczeniem udowodnionym co do zasady.

Sporną kwestią między stronami była nadto zasadność obciążenia pozwanej opłatą za udzielenie pożyczki w wysokości 780 zł. Zdaniem pozwanej opłata ta stanowiła próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, a tym samym stanowiła klauzulę niedozwoloną.

Rozstrzygając powyższą kwestię wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 385 § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wszystkie koszty ustalone w umowie składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. W ocenie Sądu, zapisy dotyczące wysokości opłaty za udzielenie pożyczki w wysokości 780 zł (w warunkach standardowych) przy ustalonych odsetkach umownych nie stanowią obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i nie stanowią dla pożyczkodawcy dodatkowego źródła zysku. W kontekście powyższego należy jedynie wskazać, że wskazana w umowie opłata za udzielenie pożyczki w wysokości 660 zł określona jako „promocyjna” dotyczyła sytuacji w warunkach terminowej spłaty pożyczki, co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.

Biorąc zatem pod uwagę wysokość opłaty na poziomie 780 zł w stosunku do całości kwoty pożyczki, nie można ich uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Zaakcentować przy tym należy, że wzorzec umowny w tym zakresie jest wystarczająco jasny, zaś sama pozwana miała prawo bez podania przyczyny odstąpić od przedmiotowej umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia poszczególnych umów pożyczki (§6 ust. 1 umowy ramowej pożyczki). Podkreślenia ponownie wymaga, że przedmiotowa pożyczka była już kolejną, zawartą przez pozwaną z powodową spółką, wcześniejsze pożyczki miały podobny charakter i były przez nią spłacane w całości, a zatem w pełni akceptowane. Nadto w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego wskazano szczegółowo kwotę opłaty za udzielenie pożyczki. Precyzyjność tego zapisu i jego zrozumiałość dla przeciętnego konsumenta nie powinna w ocenie Sądu pozostawiać żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, że nie powinno być tak, że konsument działając z pełną świadomością podejmowanych decyzji oraz mając pełne rozeznanie swej sytuacji majątkowej oraz wysokości zaciągniętego zobowiązania zawiera umowę z przedsiębiorcą, zaś w przypadku popadnięcia w problemy finansowe (...) stwierdza, że zawiera ona klauzule abuzywne (tak: Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16.05.2018 r., sygn. akt XIV C 3271/16).

Wreszcie wskazać należy, że wskazane w umowie pożyczki kredytowane koszty kredytu stanowiące pozaodsetkowe koszty kredytu zostały ustalone na właściwym poziomie i nie przekraczają kwoty wskazanej w art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uwzględnił roszczenie powódki w całości, o czym orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i §2 k.c. i art. 359 §1- §3 k.c., zgodnie z którymi:

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 1. Odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu.

§ 2. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych.

§ 2[1]. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne).

Sąd zgodnie z postanowieniami § 5 pkt 6 umowy pożyczki, zasądził odsetki od zasądzonej kwoty kapitału, w wysokości 14% w skali roku. Zostały one zasądzone od dnia 5 listopada 2019 roku, albowiem pożyczka zawarta w dniu 4 października 2019 roku na okres 30 dni, powinna być spłacona w dniu 3 listopada 2019 r., a od dnia następnego pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, zatem nie było przeszkód, aby powódka domagała się zapłaty odsetek od dnia 5 listopada 2019 r.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu (150 zł + 50 zł w EPU), kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego obliczona na podstawie §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. poz. 1804 ze zm.)

Kierując się powyższymi motywami Sąd orzekł jak w sentencji wyroku z dnia 08.11.2022 r .

Sędzia Agnieszka Kuryłas